

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

30. april 2020 *

»Præjudiciel forelæggelse – det fælles merværdiafgiftssystem – direktiv 77/388/EØF – artikel 10, stk. 2, første og tredje punktum – artikel 17, stk. 1, og artikel 18, stk. 2, første afsnit – direktiv 2006/112/EF – artikel 63, artikel 64, stk. 1, artikel 66, stk. 1, litra a)-c), artikel 167 og artikel 179, stk. 1 – levering af tjenesteydelser gennemført før Ungarns tiltræden af Den Europæiske Union – nøjagtig fastsættelse af prisen på denne levering, som har fundet sted efter Ungarns tiltræden – faktura vedrørende denne levering udstedt og betalt efter Ungarns tiltræden – nægtelse af fradragsret baseret på denne faktura på grund af forældelse – Domstolens kompetence«

I sag C-258/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Kúria (øverste domstol, Ungarn) ved afgørelse af 7. marts 2019, indgået til Domstolen den 27. marts 2019, i sagen

EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft.

mod

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága,

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Jarukaitis (refererende dommer), og dommerne M. Ilešič og C. Lycourgos,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den ungarske regering ved M.Z. Fehér og G. Koós, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved L. Havas og J. Jokubauskaitė, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

* Processprog: ungarsk.

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT 1977, L 145, s. 1) (herefter »sjette direktiv«), og af Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft. (herefter »Eurovia«) og Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (direktoratet for klager for den nationale skatte- og toldmyndighed, Ungarn) (herefter »skatte- og afgiftsmyndigheden«) vedrørende lovligheden af en afgørelse fra denne myndighed om ved anvendelse af bestemmelser om forældelse at nægte Eurovia retten til at fradrage den indgående merværdiafgift (moms).

Retsforskrifter

EU-retten

Sjette direktiv

- 3 Sjette direktivs artikel 10 bestemte følgende:

»1. I det følgende forstås ved:

- a) afgiftspligtens indtræden: den omstændighed, der bevirker, at lovens betingelser for afgiftens forfald er opfyldt
- b) afgiftens forfald: det forhold, at statskassen i henhold til loven fra et bestemt tidspunkt kan gøre sit krav gældende over for den afgiftspligtige person, også selv om der kan gives udsættelse med betalingen.

2. Afgiftspligten indtræder, og afgiften forfalder på det tidspunkt, hvor levering af goderne eller tjenesteydelsen finder sted. Levering [...] af tjenesteydelser, som medfører flere på hinanden følgende afregninger eller betalinger, anses at finde sted ved udløbet af de perioder, som disse afregninger eller betalinger vedrører.

[...]

Uanset ovennævnte bestemmelser kan medlemsstaterne træffe afgørelse om, at afgiften for visse transaktioner og for visse kategorier af afgiftspligtige personer forfalder:

- enten senest ved udstedelsen af faktura eller af det dokument, der tjener som faktura, eller
- senest når vederlaget indgår, eller
- såfremt der ikke udstedes faktura, eller såfremt denne eller det dokument, der tjener som faktura, udstedes for sent, inden for en nærmere angivet frist fra afgiftspligtens indtræden.

[...]«

4 Direktivets artikel 17 fastsætte:

»1. Fradragsretten indtræder samtidig med, at den fradragsberettigede afgift forfalder.

2. I det omfang goder og tjenesteydelser anvendes i forbindelse med den afgiftspligtige persons transaktioner, er han berettiget til i den afgift, der påhviler ham, at fradrage følgende beløb:

a) den [moms] som skyldes eller er erlagt for goder, der er eller vil blive leveret ham, og for tjenesteydelser, der er eller vil blive udført for ham af en anden afgiftspligtig person

[...]«

5 Det nævnte direktivs artikel 18 præciserede som følger:

»1. For at kunne udøve sin fradragsret skal den afgiftspligtige person:

a) for det i artikel 17, stk. 2, litra a), omhandlede fradrag være i besiddelse af en faktura [...]

[...]

2. Fradraget foretages under ét af den afgiftspligtige person, ved at han i den merværdiafgift, som skyldes for en afgiftsperiode, fradrager de afgiftsbeløb, for hvilke fradragsretten i løbet af samme periode er opstået og blevet udøvet i henhold til stk. 1.

[...]«

Direktiv 2006/112

6 Artikel 411, stk. 1, i direktiv 2006/112 bestemmer bl.a., at sjette direktiv ophæves. I henhold til artikel 411, stk. 2, betragtes henvisninger til sjette direktiv som henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i direktiv 2006/112.

7 Artikel 62 i direktiv 2006/112 gengiver i nr. 1) og 2) henholdsvis litra a) og b) i artikel 10, stk. 1, i sjette direktiv. Artikel 63 i direktiv 2006/112 gengiver på identisk vis ordlyden af artikel 10, stk. 2, første afsnit, første punktum, mens artikel 64, stk. 1, i direktiv 2006/112, uden væsentlige ændringer, gengiver artikel 10, stk. 2, første afsnit, andet punktum, og artikel 66 i direktiv 2006/112 indeholder i det væsentlige i stk. 1, litra a)-c), de samme præciseringer som dem, der er indeholdt i sjette direktivs artikel 10, stk. 2, tredje afsnit, første til tredje led.

8 Artikel 167 i direktiv 2006/112 gengiver på identisk vis ordlyden af sjette direktivs artikel 17, stk. 1, og artikel 168 i direktiv 2006/112 svarer i det væsentlige til artikel 17, stk. 2, litra a).

9 Artikel 178 og artikel 179, stk. 1, i direktiv 2006/112 gengiver i det væsentlige bestemmelserne i henholdsvis artikel 18, stk. 1, litra a), og artikel 18, stk. 2, første afsnit, i sjette direktiv.

Ungarsk ret

10 Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (lov nr. LXXIV af 1992 om merværdiafgift) (*Magyar Közlöny* 1992/128 (XII. 19.)) i den version, som fandt anvendelse, da den i hovedsagen omhandlede levering af tjenesteydelser blev gennemført (herefter »den tidligere momslov«), bestemte i § 16 som følger:

»(1) I forbindelse med levering af varer og tjenesteydelser forfalder afgiften – med forbehold af bestemmelserne i §§ 17 og 18 – på tidspunktet for opfyldelsen eller, i givet fald, den delvise opfyldelse ([...] »opfyldelsen«).

(2) Medmindre andet bestemmes i denne lov, fastsættes opfyldelsestidspunktet efter bestemmelserne i Polgári Törvénykönyv (den civile lovbog).«

11 Den tidligere momslovs § 32 bestemte følgende:

»(1) Den i § 34 omhandlede afgiftspligtige person har ret til i det afgiftsbeløb, han skal betale, at fradrage:

a) afgiftsbeløb, som i forbindelse med levering af goder eller tjenesteydelser er blevet væltet over på denne af en anden afgiftspligtig person – herunder i tilfælde af selskabsomdannelse dennes juridiske forgænger – eller af en afgiftspligtig person i medfør af lov om forenklet selskabsskat [...]

12 Den tidligere momslovs § 35 bestemte som følger:

»(1) Fradragsretten kan – med forbehold af bestemmelserne i lov om almindelige skatte- og afgiftsprocedurer – alene udøves, hvis der foreligger troværdige dokumenter, der bekræfter størrelsen af den indgående afgift. Følgende kan anses for at være sådanne dokumenter [...]:

a) fakturaer og forenklede fakturaer [i det tilfælde, der er omhandlet i § 32, stk. 1, litra a) og g)] [...]

13 Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (lov nr. CXXVII af 2007 om merværdiafgift) (*Magyar Közlöny* 2007/155 (XI. 16.)) i den affattelse, der fandt anvendelse på tidspunktet for udstedelsen af den i hovedsagen omhandlede faktura (herefter »momsloven«), bestemte i § 55, stk. 1, at »[a]fgiften forfalder på det objektive opfyldelsestidspunkt for den transaktion, som bevirker afgiftens indtræden (herefter »opfyldelsen«).

14 Momslovens § 119, stk. 1, fastsatte, at »[m]edmindre andet er fastsat i denne lov, opstår retten til fradrag i afgiften, når den skyldige afgift, som svarer til den indgående moms, skal fastsættes (§ 120).

15 Momslovens § 120 bestemte som følger:

»I det omfang den afgiftspligtige person – når vedkommende optræder i denne egenskab – anvender eller på en anden måde udnytter varer eller tjenesteydelser til at foretage afgiftspligtige leveringer af varer eller ydelser, har han ret til i den afgift, der påhviler ham, at fradrage afgifter, som:

a) er blevet væltet over på ham af en anden afgiftspligtig person – herunder de personer eller organer, der er omfattet af den forenklede selskabsskat – i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser. [...]

16 Momslovens § 127 bestemte følgende:

»(1) Udøvelsen af fradragsretten er underlagt en betingelse om, at den afgiftspligtige person personligt er i besiddelse af:

a) i tilfælde omfattet af § 120, litra a): en faktura udstedt i vedkommendes navn, der bekræfter, at transaktionen er gennemført [...]«

17 Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (lov nr. XCII de 2003 om almindelige skatte- og afgiftsprocedurer) (*Magyar Közlöny* 2003/131 (XI. 14.)) bestemte i § 164 følgende:

»(1) Retten til at fastsætte afgiften forældes efter fem år regnet fra den sidste dag i det kalenderår, hvor der skulle have været foretaget angivelse af eller meddelelse om afgiften, eller hvor afgiften i mangel af angivelse eller meddelelse skulle have været indbetalt. Retten til at ansøge om offentlig støtte og retten til at anmode om tilbagebetaling af for meget indbetalte beløb forældes – medmindre andet bestemmes i loven – efter fem år regnet fra den sidste dag i det kalenderår, hvor disse rettigheder opstod.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

18 Den 12. november 1996 og den 17. september 1997 indgik Eurovia bygge- og anlægskontrakter med et erhvervsdrivende selskab (herefter »entreprenøren«) vedrørende udførelse af arbejde i forbindelse med et luftbåret telekommunikationsnetværk. Der opstod en tvist mellem Eurovia og entreprenøren vedrørende prisen, hvorfor Eurovia kun betalte en del af denne til entreprenøren.

19 Entreprenøren anlagde herefter sag, hvilken udmundede i en afgørelse fra Fővárosi Ítéltábla (den regionale appeldomstol i Budapest, Ungarn) af 17. september 2004, som idømte Eurovia at betale 19 703 394 ungarske forint (HUF) (ca. 59 000 EUR), med tillæg af renter, hvilken afgørelse blev stadfæstet ved en dom fra Legfelsőbb Bíróság (øverste domstol, Ungarn) af 5. oktober 2010. Eurovia betalte dette beløb efter en sag om tvangsfuldbyrdelse.

20 Den 15. juni 2011 udarbejdede entreprenøren efter anmodning herom fra Eurovia en faktura, hvoraf fremgik, at datoen for opfyldelsen af den i hovedsagen omhandlede tjenesteydelse var den 6. juni 2011. I sin indberetning for andet kvartal af 2011 foretog Eurovia på grundlag af denne faktura et momsfradrag på 3 940 679 HUF (ca. 11 800 EUR).

21 Skatte- og afgiftsmyndigheden, som havde foretaget en efterprøvelse inden betalingen, fastslog, at Eurovia med urette havde foretaget dette fradrag, og pålagde selskabet en afgiftsbøde på 394 000 HUF (ca. 1 200 EUR). Ifølge denne myndighed fulgte det af den tidligere momslovs § 36, stk. 1, litra a), og § 16, stk. 15, at forældelsesfristen begyndte at løbe den 31. december 2004, således at fradragsretten for den indgående moms ophørte den 31. december 2009.

22 Efter at Eurovia anlagde et søgsmål til prøvelse af denne afgørelse, blev afgørelsen ophævet af Kúria (tidligere Legfelsőbb Bíróság) (øverste domstol, Ungarn) ved en afgørelse afsagt i 2014, med den begrundelse, at den tidligere momslovs § 16, stk. 15, ikke fandt anvendelse, og at tidspunktet for opfyldelse af den i hovedsagen omhandlede transaktion skulle bestemmes i henhold til de almindelige lovbestemmelser.

23 Inden for rammerne af en ny sag fastsatte skatte- og afgiftsmyndigheden med støtte i afgørelsen fra Fővárosi Ítéltábla (den regionale appeldomstol i Budapest) af 17. september 2004 datoen for opfyldelse af den i hovedsagen omhandlede transaktion til den 16. november 1998 og bestred fradragsretten for moms med den begrundelse, at den var forældet, idet det fulgte at den tidligere momslov, at tidspunktet for fradragsrettens indtræden knyttedes til det tidspunkt, hvor afgiften kan opkræves hos leverandøren. Da opfyldelsen af den i hovedsagen omhandlede transaktion faktisk fandt

sted den 16. november 1998, indeholdt den af entreprenøren udarbejdede faktura en forkert dato, idet begrebet »opfyldelse« af en transaktion ikke vedrører datoen for betalingen heraf, men dens konkrete gennemførelse.

- 24 Eurovia anlagde et søgsmål til prøvelse af denne nye afgørelse, idet selskabet navnlig gjorde gældende, at fradragsretten for moms ikke opstår, så længe der ikke er fremsendt en faktura. Sagsøgte blev frifundet i første instans i dette søgsmål med den begrundelse navnlig, at det var ubestridt, at entreprenøren havde opfyldt de forpligtelser, som påhvilede denne i medfør af aftalerne indgået med Eurovia fra 1998, og at skatte- og afgiftsmyndigheden derfor med rette havde fastslået, at fradragsretten for moms var forældet.
- 25 Eurovia har iværksat kassationsappel for Kúria (øverste domstol), der er den forelæggende ret, idet selskabet navnlig har gjort gældende, at det, i mangel af en faktura, ikke var i stand til at gøre sin fradragsret for moms gældende, at så længe betingelserne for udøvelse af denne ret ikke var opfyldt, løb fristen for forældelse ikke, og at det var usikkerheden med hensyn til størrelsen af fordringen, som havde været til hinder for opfyldelsen af faktureringsforpligtelsen. Skatte- og afgiftsmyndigheden har nedlagt påstand om, at appellen blev forkastet.
- 26 Den forelæggende ret har rejst spørgsmålet om, hvorvidt det i tilfælde af en tvist mellem parterne vedrørende fakturering af prisen for en tjenesteydelse, når denne pris er blevet bestemt ved en retsafgørelse, og fakturaen først er blevet udarbejdet, efter at denne faktisk er blevet betalt, er muligt ikke at tage hensyn til reglen i sjette direktiv og i direktiv 2006/112 om opfyldelse af den pågældende transaktion og afgiftspåleggelsen af denne, og om det er muligt at undlade at anvende den nationale lovgivning om forældelse af fradragsretten for moms.
- 27 I den foreliggende sag blev fakturaen på grund af tvisten mellem parterne først udarbejdet i løbet af 2011. Den forelæggende ret er derfor af den opfattelse, at for Eurovia kunne fradragsretten for moms først opstå på dette tidspunkt, og at den frist, som gælder for udøvelsen af denne fradragsret, skal beregnes fra det tidspunkt, hvor det i hovedsagen omhandlede momsbeløb er blevet indbetalt til statskassen, eller hvor fakturaen er blevet udarbejdet. Skatte- og afgiftsmyndighedens opfattelse forekommer retten at være i strid med princippet om momsens neutralitet, eftersom udøvelsen af fradragsretten for moms nægtes på grund af en restriktiv fortolkning af, hvad der udgør tidspunktet for en opfyldelse af en transaktion, uden at de særlige forhold i den foreliggende sag tages i betragtning.
- 28 Den forelæggende ret har også rejst spørgsmålet, om den omstændighed, at Eurovia ikke af egen vilje har opfyldt sin betalingsforpligtelse, hvilket har forsinket udarbejdelsen af fakturaen, kan have betydning for dette selskabs udøvelse af fradragsretten for moms.
- 29 Under disse omstændigheder har Kúria (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er en medlemsstats praksis i strid med princippet om afgiftsneutralitet og de formelle betingelser for retten til momsfradrag, når den i forbindelse med udøvelse af retten til afgiftsfradrag udelukkende tager hensyn til det tidspunkt, hvor afgiftspligten indtrådte, uden at tage i betragtning, at kontraktens opfyldelse har været genstand for en civilretlig tvist mellem parterne, som blev afgjort ved domstolene, og at fakturaen ikke blev udstedt før afsigelsen af den endelige dom?
 - 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er det da muligt at overskride forældelsesfristen for udøvelse af retten til momsfradrag, som i medlemsstatens lovgivning er fastsat til fem år fra det tidspunkt, hvor leveringen af tjenesteydelserne fandt sted?

3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, har fakturamodtagerens adfærd da indvirkning på udøvelsen af fradragsretten i den foreliggende sag, når denne adfærd består i ikke at betale entreprenørens vederlag – som er fastsat ved endelig dom – før den af entreprenøren iværksatte fuldbyrdelsesprocedure, hvilket var årsag til, at fakturaen ikke blev udstedt før forældelsesfristens udløb?»

Om Domstolens kompetence

- 30 Det følger af fast praksis, at Domstolen kun har kompetence til at fortolke EU-retten med hensyn til dens anvendelse i en ny medlemsstat fra tidspunktet for dennes tiltrædelse af Den Europæiske Union (dom af 10.1.2006, Ynos, C-302/04, EU:C:2006:9, præmis 36, og af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis).
- 31 Det følger bl.a. heraf, at Domstolen ikke er kompetent til at fortolke EU-retlige direktiver vedrørende moms, hvis inddrivelsen af de i hovedsagen omtvistede afgifter ligger forud for den pågældende medlemsstats tiltrædelse af Unionen (dom af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 Ifølge forelæggelsesafgørelsen blev den levering af tjenesteydelser, med hensyn til hvilken den i hovedsagen omhandlede fradragsret for moms blev udøvet, gennemført den 16. november 1998, dvs. inden Ungarns tiltrædelse af Unionen den 1. maj 2004.
- 33 Det bemærkes herved, at i henhold til sjette direktivs artikel 10, stk. 2, første afsnit, første punktum, og artikel 63 i direktiv 2006/112 indtræder afgiftspligten og forfalder afgiften på det tidspunkt, hvor levering af goderne eller tjenesteydelsen finder sted.
- 34 Forudsat, at leveringen af den i hovedsagen omhandlede tjenesteydelse var reguleret af regler som dem, der er fastsat i sjette direktiv, fandt denne levering folgelig sted, og momsen forfaldt, før Ungarns tiltrædelse af Unionen (jf. analogt dom af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 21).
- 35 Det skal i denne forbindelse for det første tilføjes, at det ikke synes at fremgå, at den nævnte levering medførte flere på hinanden følgende afregninger eller betalinger som omhandlet i sjette direktivs artikel 10, stk. 2, første afsnit, andet punktum, eller artikel 64, stk. 1, i direktiv 2006/112, som gør det muligt at anse leveringen for at have fundet ved udløbet af de perioder, som disse afregninger eller betalinger vedrører.
- 36 Det fremgår ganske vist af forelæggelsesafgørelsen, at Eurovia i første omgang kun betalte en del af prisen for den i hovedsagen omhandlede tjenesteydelse, og at det først var efter, at det samlede skyldige beløb var blevet endeligt fastsat ad retslig vej i løbet af 2010, at Eurovia betalte hele denne pris. Det fremgår imidlertid af forelæggelsesafgørelsen, at tvisten i hovedsagen ikke kræver en afgørelse af spørgsmålet om, hvorvidt sådanne omstændigheder kan være omfattet af disse bestemmelser, men vedrører spørgsmålet om, hvorvidt skatte- og afgiftsmyndigheden med rette kunne fastslå, at fristen for forældelse af Eurovias ret til at fradrage den moms, som var betalt for denne tjenesteydelse, kunne begynde at løbe, før fakturaen vedrørende denne var blevet udstedt.
- 37 Heraf følger, at den omstændighed, at Eurovia først betalte hele den pris, som skyldtes for den i hovedsagen omhandlede levering af tjenesteydelser, i 2011, er uden betydning for konstateringen i nærværende doms præmis 34.
- 38 Det fremgår for det andet ikke af forelæggelsesafgørelsen, at hovedsagen vedrører en situation som den, der er omhandlet i sjette direktivs artikel 10, stk. 2, tredje afsnit, første til tredje led, og artikel 66, stk. 1, litra a)-c), i direktiv 2006/112, hvorefter afgiftens forfald afhænger af, om der er

udstedt en faktura, om vederlaget er indgået, eller om en nærmere angivet frist fra afgiftspligtens indtræden er udløbet i overensstemmelse med en bestemmelse i national ret vedtaget på grundlag af en af disse bestemmelser.

- 39 For så vidt angår den fradragsret, der er fastsat såvel i sjette direktiv som i direktiv 2006/112, er denne – både materielt og tidsmæssigt – direkte forbundet med forfaldstidspunktet for den skyldige eller betalte indgående moms for varer og tjenesteydelser (jf. i denne retning dom af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 22).
- 40 Afgiftspligtige personers ret til i den moms, der påhviler dem, at fradrage den indgående moms, som er skyldig eller betalt for varer, de har købt, og tjenesteydelser, de har fået leveret, udgør et grundlæggende princip i det fælles merværdiafgiftssystem, der er indført ved EU-retten. Som Domstolen gentagne gange har fremhævet, udgør den fradragsret, som var fastsat i sjette direktivs artikel 17-20, og som nu er fastsat i artikel 167 ff. i direktiv 2006/112, en integrerende del af momsordningen, og den kan principielt ikke begrænses. Særligt omfatter denne ret umiddelbart hele det afgiftsbeløb, der er blevet betalt i forbindelse med transaktioner i tidligere omsætningsled (jf. dom af 29.7.2010, Profaktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski, C-188/09, EU:C:2010:454, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis, og af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 Som det blev bestemt i sjette direktivs artikel 17, stk. 1, og artikel 18, stk. 2, første afsnit, hvis indhold er gengivet i artikel 167 og i artikel 179, stk. 1, i direktiv 2006/112, udøves momsfradragsretten principielt i løbet af samme periode, hvori denne ret er opstået, nemlig samtidig med, at afgiften forfalder (jf. i denne retning dom af 8.5.2008, Ecotrade, C-95/07 og C-96/07, EU:C:2008:267, præmis 41, og af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 42 Det følger heraf, at i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 30 og 31, har Domstolen ikke kompetence til at besvare de forelagte spørgsmål, i det omfang de har tilknytning til udøvelsen af fradragsretten vedrørende en levering af tjenester gennemført inden Ungarns tiltrædelse af Unionen (jf. analogt dom af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 25).
- 43 Desuden har Domstolen allerede fastslået, at den omstændighed i sig selv, at der foreligger forhold efter datoen for den pågældende medlemsstats tiltrædelse af Unionen, som vedrører omstændigheder, der ligger forud for dette tidspunkt, og som er en følge deraf, ikke er tilstrækkeligt til at tillægge Domstolen kompetence til at besvare de præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af et direktiv (dom af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Det forhold, at den nøjagtige pris, som skyldes for leveringen af den i hovedsagen omhandlede tjenesteydelse, først er blevet bestemt efter Ungarns tiltrædelse af Unionen, og at det følgelig først er efter dette tidspunkt, at den samlede pris blev betalt, og fakturaen vedrørende denne levering af en tjenesteydelse, på grundlag af hvilken den i hovedsagen omhandlede fradragsret blev udøvet, blev udstedt, kan ikke under de foreliggende omstændigheder bevirke, at Domstolen har kompetence til at fortolke sjette direktiv eller direktiv 2006/112, da samtlige disse omstændigheder er uløseligt forbundet ved en levering af tjenesteydelser, med hensyn til hvilken det er ubestridt, at den fandt sted før denne tiltrædelse (jf. analogt dom af 27.6.2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, præmis 31).
- 45 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at Domstolen ikke har kompetence til at besvare spørgsmålene fra Kúria (øverste domstol).

Sagsomkostninger

- 46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

Den Europæiske Unions Domstol har ikke kompetence til at besvare spørgsmålene fra Kúria (øverste domstol, Ungarn).

Underskrifter